

[Holger Hansen.]

Jeg tror, det er rigtigt at erkende, at de frivillige 8.-9. klasser har haft meget stor betydning også deri, at de har været netop frivillige. Men når flertallet i venstre alligevel finder en udvidelse af undervisningspligten rigtig, skyldes det erkendelsen af, at 7 års undervisning er for lidt i vort samfund, og at folketinget må have en forpligtelse til at sikre, at de grupper, der af den ene eller anden grund ikke søger fortsat undervisning, bør have en pligt dertil, ikke en pligt til at følge en bestemt undervisning eller en bestemt skoleform, men en pligt til at være under undervisning. Befolkningen, forældrene, har ved i så stort tal at sende deres børn i skole mere end de 7 år, der i dag er pligt til, sat en ny norm. Det er denne norm, folketinget nu bør fastlægge ved at ændre de 7 års undervisningspligt til 9 års undervisningspligt.

Det er en forudsætning for venstres medvirken til en forlængelse af undervisningspligten, at børnenes opfyldelse af denne pligt skal kunne ske i forskellige former for skole, og vi hilser med glæde, at der i forslaget til folketingsbeslutning netop peges herpå: folkeskolen naturligvis og friskolen, men også efterskolen og ungdomsskolen. For mange børn vil det være godt og hensigtsmæssigt at skifte skole i 14 års alderen. Jeg tror, at efterskolen vil virke dragende på mange unge, som den har gjort hidtil; ja, jeg venter, at endnu flere vil søge denne skoleform i fremtiden. Her må vi have for øje, at skal der være et virkeligt valg mellem skoleformer, må kommunernes pligt til at betale udvides til også at gælde, selv om kommunerne selv har etableret 8.-9. klasser. Det bør dog ikke være ganske gratis for forældrene at sende deres unge på efterskole; det ville nok være rimeligt, at hjemmet betaler et eller andet beløb, fordi der naturligvis spares kost og logi, når den unge bor og spiser ude.

Men også ungdomsskolen bør være med i de tilbud, der gives de unge. At denne skoleform i timetal måske ikke vil kunne stå mål med folkeskolen betyder efter vor mening ikke noget. Det drejer sig efter venstres mening ikke om, at alle unge skal opfylde bestemte normer eller nå de samme mål, men, som jeg nævnedes det før, at alle unge er under undervisning i 9 år. Vi er opmærk-

som på den mulighed, der i forslaget gives for det såkaldte pauseår. Vi er positive heroverfor, og vi vil gerne være med til at drøfte, hvordan noget sådant vil kunne praktiseres.

Under punkt 1 i forslaget til folketingsbeslutning nævnes, at fagkreds og normaltimeplaner bør underkastes en fordomsfri revision. Enig! Må jeg her pege på, at vi under den revision bør se nøje til at få fjernet den gammeldags opdeling mellem drenge og piger i visse fag. Det bør blive sådan, at såvel drenge som piger får lejlighed til i fællesskab at lære håndgerning, sløjd, husgerning osv. Ikke dermed forstået, at f. eks. alle drenge for deres vedkommende skal have håndgerning i hele skoleperioden eller alle pigerne sløjd, men sådan at alle børn i måske ét eller to år sammen modtager undervisning i disse såkaldte drenge- henholdsvis pigefag, og så efter dette år eller to får lov til og lejlighed til at vælge uanset køn, hvad de ønsker at følge videre frem på disse områder.

Venstre vil med glæde støtte en udbygning af undervisningen for de handicappede i folkeskolen. Det må være rigtigt, at disse børn bliver i hjemmet og følger den hjemlige skole i det omfang, dette overhovedet kan lade sig gøre. Jeg går ud fra, at de nye amter vil komme ind som formidlende og koordinerende organ på dette område, ligesom det vel er tanken, at den nuværende kursorordning skal udbygges.

I dette spørgsmål ligger også afgrænsningsproblemet mellem folkeskolen og forsorgen. Mon det ikke ville være hensigtsmæssigt, om der på den ene eller den anden måde blev skabt nær sammenhæng eller nært samarbejde mellem amterne og forsorgscentre? Det er ikke godt med det skarpe skel mellem undervisningen i folkeskole og i forsorgens skole. Skellet er vanskeligt at drage, som enhver ved, imellem børn.

Samarbejdet mellem skole og hjem bør styrkes. Det er noget, vi i mange år har arbejdet på, og vi kan nok ikke alt for voldsomt påstå, at det er sket med lige stort held alle steder. Det bliver med de nye tanker om selvvalg i skolen endnu mere nødvendigt. Jeg tror, det bliver nødvendigt at lade en lærer-forældrekontakt indgå som en naturlig del af en lærers opgaver og